

[Udenrigsministeren]

teral bistand. Det er som nævnt ikke til diskussion, men da nu flere har været inde på det og det også har været fremme i debatten, synes jeg, jeg må sige, at vi har en høj procentsats for vores multilaterale bistand.

Vi har også en meget høj bistandsprocent, og den vokser i de kommende år, og vi må også lægge åbent frem, at samtidig med, at bistanden fra Danmarks side er høj og voksende, er den i de få andre lande, der er oppe på vores niveau, enten stagnerende eller faldende. Vi adskiller os altså meget positivt, kan man godt sige, fra de fleste andre lande, og det kan ikke undgå at lukke op for en overvejelse af sammenhængen imellem dette forhold og vore egne økonomiske muligheder på længere sigt. I den forbindelse undgår vi altså heller ikke at få en diskussion om fordelingen af bistand på bilateral og multilateral bistand.

Jeg vil sige til hr. Jørgen Estrup, der nævnte nogle presseforlydender om, at Indenrigsministeriet nu også skulle have blandet sig i Danidas forhold ved at lave en hemmelig rapport, som der stod. Det var altså ikke Indenrigsministeriet, men Industriministeriet, og den rapport er såmænd heller ikke mere hemmelig, end at alle, der kender lidt til debatten og gider slå op i de forskellige opslagsværker, der findes, vil kende de oplysninger, der er der.

Det vil også være velkendt fra Finansudvalget, hvor jeg – jeg tror, det var i går eller i forgårs – sendte et bilag over, der beskrev det forhold, som nu engang er en kendsgerning, nemlig at Danmark i langt mindre grad end alle mulige andre industrilande binder bistanden enten formelt eller i praksis, altså at der er en mindre del af den bistand, vi giver, som går via danske virksomheder, end tilfældet er i mange andre europæiske industrilande. Sådan er situationen, og den kommer vi altså til på et eller andet tidspunkt at tage op til nærmere drøftelse.

Men det er altså ikke det, der er til diskussion i dag. Det, der derimod er til diskussion i dag, er, hvordan vi inden for de gældende fordelingsnøgler, størrelsen af bistanden, bliver mere effektive. Der er altså behov for at følge de internationale bistandsorganisationer meget tættere. Vi må hele tiden vurdere, hvordan disse organisationer forvalter de meget betydelige danske bistandsbevillinger. Vi skal hele tiden stille spørgsmålet: Er deres indsats effektiv, fø-

rer den til reelle forbedringer i modtagerlandene, og er man lydhør i de internationale organisationer over for vore bistandspolitiske mål-sætninger? Som det land i verden – jeg gentager, det land i verden – der gennemgående giver den relativt største andel af sin bistand til det multilaterale samarbejde, har vi også et krav på at blive taget alvorligt. For vores traditionelt høje multilaterale bidrag kan man ikke tage for givet, og derfor må vi også have indflydelse.

Andre lande har været bedre eller måske skrappe til at trænge igennem hidtil, men vi må så gøre opmærksom på, at bidragene til den enkelte organisation ikke er noget, der gives pr. automatik, og det er ikke noget, der pr. automatik vokser med en bestemt procentsats hvert år. Nej, det er noget, vi giver på baggrund af en kritisk vurdering, og når vi foretager den, må de internationale organisationers vilje til at samarbejde med danske myndigheder og med dansk erhvervsliv indgå som et væsentligt element.

I den forbindelse har UNDP tiltrukket sig særlig opmærksomhed, og det er såmænd ikke så sært, for Danmarks bidrag til UNDP er blevet næsten fordoblet over en meget kort årrække. I dag giver vi over ½ mia. kr. om året til UNDP, vi er det fjerde- eller femtestørste donorland, dækker 8 pct. af UNDP's samlede budget, og vi har i den seneste tid indgående drøftet det fremtidige samarbejde med UNDP's ledelse. Vi har også vendt de mere omtålelige emner, og jeg tror, at vores budskab er trængt igennem. Jeg tror, man forstår os, efter at vi på den måde har fået rensset luften, og jeg tror, at der nu er basis for et fornuftigt samarbejde i fremtiden.

Det gælder også i forholdet til danske virksomheder og danske arbejdspladser. Som det allerede er nævnt i debatten, er det netop blevet besluttet, at UNDP's indkøbskontor skal flytte fra Genève til København i nærmeste fremtid. Vi har jo i forvejen UNICEF's indkøbscenter i København, det såkaldte UNIPAC, og jeg tror, at med denne forøgelse af FN's indkøbsorganisation i København gives der åbenlyse fordele for danske virksomheder. På den måde kan vi forhåbentlig se, at den lidt større andel af vores meget store bidrag til FN's bistandsarbejde kan blive produceret af danske arbejdspladser. Men det er selvfølgelig vigtigt, at dansk erhvervsliv nu også selv griber de muligheder, der bliver givet.